

Sygn. akt II K 11/19

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Tomasz Zieliński

Protokolant – sekr. Anna Rogojsza

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.– Mileny Markowskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2019 roku sprawy

Z. P.

urodz. (...) w G.

syna B. i L. zd. P.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 04.09.2018 r. w sprawie sygn. akt IIK 260/18 za przestępstwo z art. 178a§4 kk popełnione w dniu 17.03.2018 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a nadto świadczenie pieniężne w kwocie 10.000,00 zł.

II. Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 27.11.2018 r. w sprawie sygn. akt IIK 439/18 za przestępstwo z art. 178a§4 kk w zw. z art. 64§1 kk popełnione w dniu 14.07.2018 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a nadto świadczenie pieniężne w kwocie 10.000,00 zł.

III. Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 18.10.2018 r. w sprawie sygn. akt IIK 417/18 za przestępstwo z art. 209§1 kk popełnione w okresie od 01.06.2017 r. do dnia 18.07.2018 r. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Orzeka

1. Na podstawie art. 568a§1 pkt 2 kpk, art. 569§1 kpk w zw. z art. 85§1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86§1 kk, art. 87§1 kk, art. 90§2 kk łączy kary pozbawienia wolności i środki karne zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone wyrokami opisanymi w pkt I (w sprawie IIK 260/18), w pkt II (w sprawie IIK 439/18) i karę ograniczenia wolności orzeczona wyrokiem opisanym w pkt III (w sprawie IIK 417/18) i wymierza skazanemu **Z. P.** karę łączną 1 (jeden) rok i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności oraz jako łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

2. Na podstawie art. 577kpk na poczet orzeczonej w pkt 1 powyższego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres kary dotychczas odbytej w sprawie IIK 260/18.

3. Na podstawie art. 576§1kpk stwierdza, iż połączone wyroki w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

4. Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W. O. tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego wykonywaną z urzędu kwotą 120,00 złotych powiększoną o kwotę 27,60 złotych stanowiącą 23% podatek VAT tj. łącznie kwotę 147,60 złotych.

5. Kosztami postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 11/19

UZASADNIENIE

Na podstawie wyników rozprawy głównej Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Z. P. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 04.09.2018 r. w sprawie sygn. akt IIK 260/18 za przestępstwo z art. 178a§4 kk popełnione w dniu 17.03.2018 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a nadto świadczenie pieniężne w kwocie 10.000,00 zł (dowód: akta sprawy IIK 260/18 w szczególności wyrok k. 75; odpis wyroku k. 10);

2. Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 27.11.2018 r. w sprawie sygn. akt IIK 439/18 za przestępstwo z art. 178a§4 kk w zw. z art. 64§1 kk popełnione w dniu 14.07.2018 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a nadto świadczenie pieniężne w kwocie 10.000,00 zł (dowód: akta sprawy IIK 439/18 w szczególności wyrok k. 53; odpis wyroku k. 9);

3. Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 18.10.2018 r. w sprawie sygn. akt IIK 417/18 za przestępstwo z art. 209§1 kk popełnione w okresie od 01.06.2017 r. do dnia 18.07.2018 r. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym (dowód: akta sprawy IIK 417/18 w szczególności wyrok k. 110; odpis wyroku k. 28).

Zarządzeniem z dnia 10.01.2019 r. na podstawie art. 570 kpk wszczęto z urzędu postępowanie o wydanie wyroku łącznego w stosunku do Z. P. skazanego wyżej opisanymi wyrokami w sprawach IIK 439/18 i IIK 260/18 zaś zarządzeniem z dnia 14.01.2019 r. wszczęto również z urzędu postępowanie obejmujące opisany wyżej wyrok w sprawie IIK 417/18.

Aby zaistniały przesłanki do orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym, muszą być spełnione zarówno warunki procesowe jak i materialnokarne. Podstawowym warunkiem procesowym wynikającym z art. 569§1kpk jest wymaganie prawomocności skazań podlegających łączeniu. Warunki materialnokarne do orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym określone są natomiast w art. 85-91 kk. Przepis art. 85§1kk nie określa podstaw wymiaru kary łącznej, przewidując jedynie warunek tożsamości rodzajowej kar wymierzonych za przypisane temu samemu sprawcy przestępstwa oraz alternatywny warunek różnorodności rodzajowej wymierzonych kar, wobec których ustawodawca wskazuje, iż podlegają one łączeniu. Natomiast art. 85§2kk odnosi się do podstaw wymiaru kary łącznej. Z przepisu tego wynika, że nie mogą stanowić podstawy wymiaru kary łącznej kara lub kary jednostkowe niepodlegające wykonaniu oraz kara lub kary łączne niepodlegające wykonaniu. Określona w ten sposób negatywna przesłanka wymiaru kary łącznej przesądza o tym, że nie orzeka się kary łącznej na podstawie kary lub kar jednostkowych bądź też kary lub kar łącznych spełniających przesłanki określone w art. 85§1kk, jeżeli nie podlegają one wykonaniu. Kolejna negatywna przesłanka została określona w dodanym do art. 85kk §3, zgodnie z którym jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Przesłanka ta aktualizuje się zatem wówczas, gdy sprawca popełnia kolejne przestępstwo, za które orzeczona zostaje kara spełniająca warunki wymiaru kary łącznej, po rozpoczęciu oraz przed zakończeniem wykonywania innej kary jednostkowej wymierzonej sprawcy wcześniej lub kary łącznej. Tak, więc dla zaistnienia tej przesłanki negatywnej znaczenie ma sposób określenia momentu „rozpoczęcia” wykonywania kary oraz moment

„zakończenia” jej wykonywania. W przypadku kary pozbawienia wolności rozpoczęcie jej wykonania następuje z chwilą przystąpienia do wykonania tej kary, zaś zakończenie z momentem wykonania tej kary. W przypadku natomiast kary ograniczenia wolności rozpoczęciem odbywania tej kary polegającej na nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne jest zgodnie z art. 57a§1 kkw faktyczne przystąpienie skazanego do wykonywania wskazanej pracy. W przypadku orzeczenia kary ograniczenia wolności polegającej na potrącaniu procentowo określonej części wynagrodzenia za pracę rozpoczęcie odbywania kary następuje zgodnie z art. 57a§2 kkw w pierwszym dniu okresu, w którym dokonuje się potrącenia skazanemu wynagrodzenia za pracę. Ponieważ art. 34§1a pkt 4 kk mówi o potrąceniu wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym rozpoczęcie odbywania kary w tej postaci należy wiązać z pierwszym dniem miesiąca, w którym nastąpiło potrącenie. Zakończenie odbywania tej kary następuje natomiast z upływem ostatniego miesiąca, w którym skazany wykonał nieodpłatną kontrolowaną pracę lub w którym nastąpiło potrącenie z jego wynagrodzenia za pracę.

W sprawie niniejszej stwierdzić należy, iż przywołane wyżej wyroki są prawomocne, a więc spełniony jest warunek określony w art. 569§1kpk.

Wyroki te spełniają również przesłanki materialnokarne, gdyż orzeczone nimi kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności oraz środki karne zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych podlegają wykonaniu w całości lub w części (dowód: odpis obliczenia kary w sprawie IIK 260/18 k. 11, opinia o skazanym k. 13, informacja o pobytach i orzeczeniach k. 14).

Z opinii o skazanym wynika, że karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną prawomocnym wyrokiem SR w Giżycku z dnia 04.09.2018 r. w sprawie sygn. akt IIK 260/18 skazany zaczął odbywać poczynając od dnia 08 grudnia 2018 r. zaś jej koniec przypada na dzień 06 czerwca 2019 r., w którym to dniu zacznie odbywać karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem SR w Giżycku z dnia 27.11.2018 r. w sprawie IIK 439/18. Środki karne orzeczone w obu sprawach skazany będzie natomiast odbywał dożywotnio. Nie rozpoczął natomiast odbywania kary ograniczenia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem z dnia 26.10.2018 r. w sprawie IIK 417/18. Nie zaszła zatem w wymienionych sprawach negatywna przesłanka materialnokarna określona w art. 85§2kk (opinia k. 13).

Jednocześnie Z. P. przestępstwo, za które został skazany wyrokiem SR w Giżycku z dnia 27.11.2018 r. w sprawie IIK 439/18 popełnił w dniu 14.07.2018 r. zaś przestępstwo, za które został skazany wyrokiem SR w Giżycku z dnia 18.10.2018 r. w sprawie IIK 417/18 popełnił w okresie od 01.06.2017 r. do 18.07.2018 r. i tym samym dopuścił się ich przed rozpoczęciem wykonywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem SR w Giżycku w sprawie IIK 260/18 z dnia 04.09.2018 r., a zatem nie wystąpiła również przeszkoda, o której mowa w art. 85§3 kk do wydania wyroku łącznego (dowód: opinia o skazanym wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach k. 13-19).

Zgodnie z art. 86§1kk dolną granicę kary łącznej wyznacza najwyższa z kar wymierzonych jednostkowo, co odpowiada systemowi absorpcji, zaś górną granicę tworzy suma wymierzonych kar jednostkowych, co odpowiada systemowi kumulacji oraz górna granica tego rodzaju kary przewidziana w tym przepisie. Stosownie zaś do art. 85a kk Sąd orzekając karę łączną bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zarówno w orzecznictwie jak i w literaturze prawniczej zgodnie podkreśla się, że przepisy określające zasady orzekania kary łącznej nie mają kategorycznej wymowy w kwestii nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą pełnej absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego, nie ma również żadnych podstaw do twierdzenia, że wyrok łączny powinien zawsze powodować poprawę sytuacji skazanego. Niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy, jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popołnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno również raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłyby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłyby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Jak wskazano wyżej, całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską

wież podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego. Z przepisu art. 90§2 kk wynika natomiast, że w razie orzeczenia za zbiegające się przestępstwa m.in. zakazów tego samego rodzaju sąd stosuje odpowiednio przepisy o karze łącznej. Uzupełnieniem powyższego przepisu jest norma zawarta w art. 88 kk zgodnie z którą jeżeli najsurowszą karą orzeczoną za jedno ze zbiegających się przestępstw jest kara dożywotniego pozbawiania wolności, orzeka się tę karę jako karę łączną (zob. wyrok SA w Lublinie z dnia 16.03.2010r., II AKA 57/10, LEX nr 583690; wyrok SA w Lublinie z dnia 25.03.2010r., II AKA 59/10, LEX nr 658856; wyrok SA w Katowicach z dnia 20.05.2008r., II AKA 129/08, Biul.SAKa 2008/3/8; wyrok SN z dnia 19.03.2008 r., IV KK 45/08; wyrok SA w Łodzi z dnia 27.11. 2008r., II AKA 198/08; wyrok SA w Łodzi z dnia 18.11.2008r., II AKA 178/08; por. A. Marek, Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004, s. 293).

Wymierzając w sprawie niniejszej skazanemu - na skutek połączenia na podstawie art. 86§1 kk i art. 87§1 kk, art. 90§2 kk karę pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności oraz środków karnych orzeczonych wyżej opisanymi wyrokami - karę łączną 1 rok 4 miesiące pozbawienia wolności oraz jako łączny środek karny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, Sąd kierował się częściowo zasadą absorpcji (najsurowsza kara jednostkowa została wymierzona w wysokości 10 miesięcy pozbawienia wolności), a częściowo zasadą kumulacji (suma kar jednostkowych przy przyjęciu zgodnie z art. 87§1 kk, że miesiąc kary ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności to 1 rok i 9 miesięcy pozbawienia wolności). Stosując przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności jednocześnie zasadę absorpcji i kumulacji, Sąd uwzględnił stopień zawinienia skazanego – przestępstw tych dopuścił się z winy umyślnej - wagę tych czynów, a także znaczny stopień ich społecznej szkodliwości. Równocześnie, w ocenie Sądu, w sprawie powyższej nie zachodzą żadne szczególne względy, które uzasadniałyby zastosowanie zasady pełnej absorpcji w odniesieniu do orzeczonych kar jednostkowych.

Poza tym na niekorzyść skazanego ewidentnie przemawia jego dotychczasowa wielokrotna karalność. Skazany dopuścił się bowiem wielu przestępstw, co niewątpliwie świadczy o daleko posuniętym procesie jego demoralizacji i konieczności resocjalizacji w drodze kary izolacyjnej (karta karna - k. 24-25). Fakt dokonania wielu przestępstw o czym mowa wyżej nie może z kolei być dla skazanego swoistą premią, która spowodowałaby, że w wyniku pochłonięcia zgodnie z zasadą absorpcji kar za część przestępstw, nie poniósłby kary. Przeciwnie takiemu rozstrzygnięciu przemawiają względy sprawiedliwości społecznej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność przemawiającą na korzyść Z. P., Sąd wziął pod uwagę dobrą opinię o nim z zakładu karnego, która dowodzi, że dotychczas przeprowadzony wobec niego proces resocjalizacji w warunkach izolacyjnych przebiega w sposób prawidłowy i daje podstawy do pozytywnej prognozy na przyszłość (opinia o skazanym – k. 13).

Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, że zastosowanie zasady mieszanej tj. częściowej absorpcji i częściowej kumulacji, jest w pełni uzasadnione, a wymierzona kara łączna spełnia cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył skazanemu okres kary dotychczas odbytej w sprawie sygn. akt II K 260/18.

W oparciu o treść art. 576 § 1 kpk Sąd orzekł o odrębnym wykonaniu połączonych wyroków w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym.

O wynagrodzeniu należnym obrońcy ustanowionemu z urzędu adw. W. O. orzeczono jak w pkt 4 wyroku.

Kosztami postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego obciążono Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

(...)